

Sygn. akt V U 617/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 18 maja 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 617/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy Z. M. ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując w uzasadnieniu, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w najkorzystniejszy sposób, tj. od zarobków z 20 lat kalendarzowych tj. z okresu 1968 – 1997, wynosi 249,97%, a więc nie jest wyższy niż 250%, w związku z czym brak jest podstaw do ustalenia wysokości świadczenia w myśl przepisu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca, wnosząc o jej zmianę poprzez ponowne ustalenie wysokości świadczenia. Podał, iż decyzją z dnia 25 listopada 2011 r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jego emerytury – wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych przez niego z całego okresu podlegania ubezpieczeniu – ustalony został na poziomie 255,64% i w związku z tym, że przekraczał 250% został ograniczony do poziomu ustawowego, czyli do 250%. Ww. ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nastąpiło na podstawie zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) znajdujących się w jego aktach emerytalnych. Tym samym, w ocenie wnioskodawcy, nie jest prawdą, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jego emerytury jest niższy niż 250%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji. Dodał nadto, iż twierdzenia wnioskodawcy o wysokości wwpw na poziomie 255,64% dotyczą obliczenia tego wskaźnika z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego w latach przypadających w całości przed przyznaniem świadczenia, zaś zgodnie z art. 110a powołanej wyżej ustawy emerytalnej, do ponownego ustalenia wysokości

emerytury uwzględnieniu muszą podlegać także zarobki wnioskodawcy z okresu przypadającego po przyznaniu emerytury, a więc z roku 1997.

W piśmie procesowym z dnia 22 czerwca 2016 r. wnioskodawca zarzucił, że organ rentowy błędnie do obliczeń przyjął wwpw za rok 1997 na poziomie 84,30%, czyli w takiej wysokości, w jakiej wskaźnik za ten rok wyliczyła biegła do sprawy V U 763/10. Podał, iż z jego wyliczeń wynika, że wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek za rok 1997 wyniosło 12.205,58 zł. Porównując to wynagrodzenie do wynagrodzenia przeciętnego za ten rok (12.743,16 zł), wnioskodawca uzyskał wwpw za 1997 r. na poziomie 95,78%. Po uwzględnieniu takiego wwpw za rok 1997, zdaniem ubezpieczonego, wwpw z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu z uwzględnieniem jego zarobków po przyznaniu emerytury wyniesie 250,55% i będzie przekraczać 250%, co da podstawę do ponownego ustalenia wysokości jego emerytury w myśl art. 110a ustawy emerytalnej.

W kolejnym piśmie procesowym wnioskodawca dokonał dalszych wyliczeń spornego wwpw i doszedł do przekonania, że winien on wynosić 250,2%.

Na rozprawie w dniu 20 lipca 2016 r. Z. M. podał dodatkowo, iż organ rentowy zamiast roku 1992 w wyliczeniach winien uwzględnić wynagrodzenie z roku 1997, gdzie wwpw wynosi 89,01% i wtedy wwpw z 20 lat kalendarzowych będzie wynosić 250,2%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. M., ur. (...), od dnia 1 kwietnia 1997 r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury w decyzji z dnia 24 czerwca 1997 r. przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 8 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1984 r. do grudnia 1991 r. Ustalony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 233,67%.

Wnioskodawca, po przyznaniu ww. świadczenia, był zatrudniony do dnia 30 czerwca 1997 r. Wypłatę emerytury podjęto od dnia 1 lipca 1997 r.

W decyzji przeliczeniowej z dnia 25 listopada 2011 r. do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1968 – 1974, 1980 – 1981, 1984 – 1987, 1989 – 1993 oraz 1995 – 1996. Po przeliczeniu świadczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 255,64% i został ograniczony do 250%.

Wnioskiem z dnia 10 maja 2016 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o ponowne ustalenie wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do wniosku nie dołączył żadnych dokumentów.

Organ rentowy, rozpatrując ww. wniosek, na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ubezpieczeniowych, ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego po części po przyznaniu emerytury, w dwóch wariantach:

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury, tj. w okresie 1996 – 2005 – wwpw wyniósł 28,40%;
- z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1968 – 1974, 1980 – 1981, 1984 – 1987, 1989 – 1991, 1993, 1995 – 1997 – wwpw wyniósł 249,97%.

Decyzją z dnia 18 maja 2016 r. –zaskarżoną w niniejszej sprawie– ZUS Oddział w L. odmówił wnioskodawcy ponownego ustalenia wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%; w najkorzystniejszym wariantcie wyniósł 249,97%. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał dodatkowo okresy, za które -wobec nieudokumentowania

wynagrodzenia- przyjął do wyliczeń wynagrodzenie minimalne: 1954-08-01 – 1956-08-20, 1956-09-01 – 1958-08-31, 1964-01-09 – 1965-04-30, 1965-05-01 – 1967-02-28, 1967-06-01 – 1968-01-31, 1974-11-01 – 1975-12-31, 1976-12-01 – 1978-02-25, 1978-02-27 – 1979-03-04, 1979-03-05 – 1981-11-30, 1982-02-16 – 1983-12-31.

/bezsporne, a nadto dokumenty z akt emerytalno –rentowych wnioskodawcy/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.). Możliwość taką bowiem wprowadziła ustawa z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015 r., poz. 552), wprowadzając jednocześnie określone warunki skorzystania z tego uprawnienia.

Zgodnie z cyt. przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W rozpoznawanej sprawie –w ocenie Sądu– wątpliwości nie budziło, że wnioskodawca nie spełnił warunków do ponownego ustalenia wysokości emerytury w myśl cyt. art. 110a ustawy emerytalnej – nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył bowiem 250% w żadnym z dwóch wariantów wyliczeń. Wskaźnik ten z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym wnioskodawca zgłosił wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury, tj. w okresie 1996 – 2005, wyniósł zaledwie 28,40%. Natomiast z okresu 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1968 – 1974, 1980 – 1981, 1984 – 1987, 1989 – 1991, 1993, 1995 – 1997, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 249,97%. Do wyliczeń ww. wskaźnika w pewnych okresach organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne, albowiem wnioskodawca nie udokumentował wynagrodzenia rzeczywistego. Takie postępowanie organu rentowego było zgodne z art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej i nie było kwestionowane przez ubezpieczonego. Z. M. kwestionował natomiast wysokość wwpw obliczonego wedle II wariantu, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Twierdził początkowo, iż wwpw z tego okresu wynosi 255,64%, następnie – że 250,55%, a potem – że 250,2%. Z powyższymi twierdzeniami nie sposób się jednak zgodzić. Jak wynika z dokumentów z akt emerytalno –rentowych wnioskodawcy, wskaźnik wysokości podstawy

wymiaru na poziomie 255,64% (ograniczony następnie do 250%) ustalony został w decyzji przeliczającej emeryturę wnioskodawcy z dnia 25 listopada 2011 r. Wskaźnik ten wyliczony został z lat 1968 – 1974, 1980 – 1981, 1984 – 1987, 1989 – 1993 oraz 1995 – 1996 i nie obejmował roku 1997, tj. roku, w którym wnioskodawcy przyznano emeryturę i jednocześnie roku, w którym wnioskodawca po przyznaniu świadczenia jeszcze pracował. Dla zastosowania natomiast art. 110a ustawy emerytalnej koniecznym jest przyjęcie do wyliczeń podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe przypadającej w całości lub w części po przyznaniu emerytury, a zatem –w niniejszej sprawie– z roku 1997. W roku tym wnioskodawca pracował do 30 czerwca, a w wppw za ten rok wyniósł 84,30%. Mając zatem powyższe na uwadze, stwierdzić należało, iż w błędzie pozostaje wnioskodawca, twierdząc, że wyliczony na nowo wppw powinien wynosić 255,64%. Na uwagę nie zasługiwały również jego dalsze wywody na temat wysokości, jaką powinien mieć wppw za rok 1997, a w konsekwencji wppw wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Wnioskodawca w wywodach tych przedstawiał swoje uwagi na temat tego, jakie składniki wynagrodzenia (13-stki, barbórki itp.) powinny być przyjęte do obliczenia wppw za rok 1997, a następnie do obliczenia nowego wppw wg II wariantu. Powoływał się przy tym na –jego zdaniem błędne– ustalenia biegłej sądowej ze sprawy o sygn. V U 763/10 co do wyliczenia jego wynagrodzenia z roku 1997 i wskazywał, jakie składniki wynagrodzenia za ten rok winny być wzięte pod uwagę przez organ rentowy. Wnioskodawca jednak zdaje się zapominać, że sprawa V U 763/10 została już prawomocnie osądzona, a zatem jeśli miał jakieś uwagi do opinii biegłej sporządzonej w tej sprawie –to mógł je zgłaszać w tamtym postępowaniu. Aktualnie zaś jego twierdzenia odnośnie nieprawidłowych wyliczeń biegłej nie zasługują na uwzględnienie. Wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za rok 1997 wynika z dokumentacji znajdującej się w aktach emerytalno –rentowych wnioskodawcy (z jego kartoteki zarobkowej oraz karty zasiłkowej), a więc z dokumentów, których wnioskodawca nie kwestionował i które stanowiły podstawę obliczenia wppw za 1997 rok. Okoliczność zaś, że wnioskodawca domaga się aktualnie zaliczenia do tego wynagrodzenia dodatkowych składników, bez wykazania, jakie to dokładnie są składniki (barbórka czy 13-stka), czy zostały wypłacone, za jaki okres (1996 czy 1997 r.), a także czy odprowadzono od nich składki do ZUS, sprawia, że nie można dać wiary jego wyliczeniom –tym bardziej, że nie znajdują one oparcia w dokumentach z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy.

W takim stanie rzeczy, w ocenie Sądu, wyliczenia organu rentowego na okoliczność wysokości wppw z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, a więc według wariantu II, i ustalenie tego wskaźnika na poziomie 249,97%, uznać należało za prawidłowe, albowiem wyliczenia te opierały się na dokumentacji pracowniczej znajdującej się w aktach ZUS, a wnioskodawca nie zdołał ich skutecznie podważyć.

W świetle powyższych uwag w rozpoznawanej sprawie nie było podstaw do dokonania ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej. Zaskarżona decyzja organu rentowego –zdaniem Sądu– jest prawidłowa, a odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie z powodu braku argumentów przemawiających za jego uznaniem. Powyższe skutkowało jego oddaleniem, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.